

neskers Skyld. Man har dem for Undtagelsestilfældene. For at kunne gennemføre Lovene med den tilbørlige Effektivitet maa de have en vis Strenghed og være af en vis indgaaende Karakter, som maaske kan være egnet til paa Forhaand at vække nogen Ængstelse.

Disse Bemærkninger gælder ogsaa § 23 i Ministerens Forslag, til hvilken Udvalgets Flertal ikke har foreslaaet nogen Ændring. Det er den Paragraf, ifølge hvilken de anmeldelsespligtige Personer og Institutioner i det Omfang, Finansministeren bestemmer, skal meddele Skattemyndighederne de Oplysninger vedrørende Køb og Salg af Værdipapirer, der kan tjene til Vejledning ved Ansættelse af Indkomst- og Formueskat til Staten. Naturligvis vil en Bestemmelse som denne kunne anvendes i allerhøjeste Grad urimeligt og generende; men hvorfor antage, at den vil blive det? Den skal jo anvendes i det Omfang, Finansministeren anser for nødvendigt, men det siger sig selv, at Finansministeren kan ikke ville, at samtlige de Papirer og Bøger, som er nødvendige for de paagældende Personers og Institutioners Forretningsdrift, skal ligge hos Skattemyndighederne, at det hele skal flyttes derop. Det vil i Praksis være aldeles umuligt for en Finansminister at forlange noget saadant; Skattemyndighederne og Finansministeriets Embedsmænd er jo ikke mere end andre ivrige efter at bebyrde sig med Arbejde ud over deres Ævne, Arbejde, som de slet ikke kan magte; alene af den Grund bliver det noget ekseptionelt at benytte Bestemmelsen, men Finansministeren maa have Myndighed dertil i enkelte Tilfælde, hvor det er af særlig Vigtighed, for at faa Indkomst- og Formueskatten rigtigt ind.

Ændringsforslag Nr. 21 til § 13 angaar ogsaa en Kontrolbestemmelse. Det har været debatteret en Del i Udvalget. § 13, første Stykke, lyder saaledes: „Enhver, der efter Bestemmelsen i § 7 er pligtig til at benytte Blankethæfter, skal paa Begæring udlevere disse til vedkommende Tilsynsmyndighed eller Tilsynsmand til Undersøgelse samt give Adgang til fornøden Undersøgelse af Forretningens øvrige Bøger og Regnskaber vedrørende Omsætningen med offentlige Værdipapirer.“ Det er denne Udlevering af Blankethæfter, som har voldt en Del Ængstelse; man har frygtet for, at der skulde ske Indskretoner, om ikke vilde Indskretoner, saa i alt Fald Uforsigtigheder i Retning af, at dette Materiale laa og flød og

blev tilgængeligt for udenforstaaende, hvorved der kunde opstaa væsentlig Skade for vedkommende Personers og Institutioners Forretningsdrift. Det er selvfølgelig ikke Meningen. Meningen er, at Blankethæfterne skal kunne forlanges, men ikke, at man altid vil forlange samtlige disse Hæfter op i Finansministeriet eller til Tilsynsmyndighederne i Provinserne. Man har imidlertid ønsket at betone denne Kontrolforanstaltningens særlige og undtagelsesvise Karakter noget stærkere, og i Overensstemmelse med Finansministeren er derfor Paragraffen blevet omformet saaledes, at der i første Stykke, anden Linie, kommer til at staa, at Blankethæfterne skal paa Begæring *indsendes*, altsaa ikke udleveres, til vedkommende Tilsynsmyndighed, hvorhos Ordene „eller Tilsynsmand“ stryges. Tilsynsmanden skal altsaa ikke kunne komme og efter Behag forlange dette store Materiale udleveret; det er Tilsynsmyndighederne, Skattedepartementet, i Provinsen Amtet, som kan forlange Blankethæfterne indsendt, hvorved altsaa betones, at dette er en særlig Kontrolforanstaltning, som ikke skal høre til det dagligdags.

En Bestemmelse, som ogsaa sigter til at borttage noget af Ængstelsen for den Skade, der kunde opstaa ved en mindre heldig Gennemførelse af Kontrollen, indeholdes i Ændringsforslag Nr. 24 om Hemmeligholdelsespligten. Ændringsforslaget gaar ud paa, at der i Afsnit IV. indsættes en ny Paragraf, saalydende: „Tilsynsmyndighederne er under Ansvar efter Straffelovens § 139 pligtige til overfor alle uvedkommende at hemmeligholde, hvad de gennem deres Tilsynsvirksomhed er blevet vidende om.“ Det er ret selvfølgelig, at de har denne Pligt, og jeg vilde mene, at den kunde gøres gældende mod dem ogsaa uden den nævnte Paragraf, men vi har ønsket at indføre en udtrykkelig Bestemmelse derom i Loven for derved at indskærpe Forpligtelsen til Hemmeligholdelse og for ogsaa at indskærpe, om man vil, Finansministeriet og Amterne, at de skal drage tilbørlig Omsorg for, at denne Hemmeligholdelse bliver overholdt saa effektivt som muligt, og navnlig at disse Papirer ikke skal kunne benyttes af uvedkommende til Fremme af private Interesser. — Forslaget under Nr. 29 skal jeg paa Udvalgets Vegne tage tilbage. Det drejer sig om Ophævelse af de Bestemmelser i Lov om Stempelafgift af 13. Maj 1911, som strider mod denne Lov, og om Bemyndigelse for Finansministeren til at